Пише: Зоран Ђирјаковић
недеља, 07 април 2019 11:32

Тезе за манифест нове српске левице – спорне, квир политичке идеје и радикалне визије за ружна и тужна политичка времена. верујем да ће многима звучати не само нелевичарски већ и патетично. али, ако вам је најважније да сте цоол, ако уживате у себи и сопственој савршености – онда ништа. на "пешчаник", ако сте згађени грађански фотељаш; у "маркс21", ако волите да прошетате палестинску марму и петокраку урбане дистинкције

Баук нације кружи левицом у Србији. Чињеница да ово није само српски проблем не сме бити изговор да се у овде коначно не појави релевантна и валидна левичарска алтернатива – левица која не би вегетирала у постисторијској коми, на ЛРС и Сорошевим апаратима, животарила сведена на зомби организације отуђених адолесцената, пажљиво скоцканих друштвених-капиталиста у раљама једног у недоглед продужаваног обреда прелаза, и потрошене опортунисте, политичке костуре истиснуте из ужеглог аутоколонијалног мејнстрима.

Таква левица мора да буде српска – без комплекса и извињавања. Дакле, не нека „левица Србије“, која би већ у имену садржала одраз одавно интернализоване, дефетистичке културе инфериорности, бескрајног самобичевања и самопорицања. Реч је о комплексу, који је оковао умове српских елита, не само на левици, и подарио нам политички (и селективно антинационалистички) коректне „Шуме Србије“ и „Железнице Србије“.

Ако жели да поново буде битна, левица треба да прихвати један инклузивни и солидарни, „социјалистички национализам“, који, под баш овим именом, у САД промовишу чак и саветници неких од кандидата са левог крила Демократа, који се боре

за место ривала Доналду Трампу на председничким изборима 2020. године. (Јефтине асоцијације на национал-социјализам, Ернста Рема и руске назбол, узете су обзир при избору појма. Свако ко их помене, својим ликом и не-делом илуструје зашто је уопште потребан један овакав текст.)

Овај, нескривено популистички, левичарски национализам – налик оном који је утро пут неочекиваним успесима левице у Латинској Америци током претходне две деценије – мора да буде фокусиран на обесправљене и понижене масе и њихов свет, а не на компетитивно мањинарење и диверзитет, мањинице-миљенице корпорација и њихових (нео)либералних слушкиња. Нажалост, данас „диверзитет“, претворен у лакмус тест политичке прихватљивости, представља ослобођени злодух тржишног фундаментализма, (анти)политички отров, који је и левица масовно прогутала.

Забрињавајуће велики број оних који у Србији себе виде као левичаре данас би стао иза става - „геј је ОК; транс је до јаја; радник је стока која смрди у превозу“. Ови хомонационалисти - добри, (нео)либерални „левичари“, активисти по мери хомоколонијалних, „квир времена“ - изгледа нису у стању да виде да је неекономско оснаживање све већег броја све мањих мањина, олимпијено у њиховом „препознавању“, „признавању“ и „видљивости“, фалсификовано и протурено као индикатор нечег сасвим другог. Економског оснаживања, које је предуслов смислености (и одрживости) сваког препознавања и признавања различитости.

Гарант уважавања легитимних интереса свих мањина – који се не могу сводити на интересе предузетника, који воде недомократске, непотистичке и отуђене, само формално непрофитне, парагрђанске „невладине“ организације – овде може бити или (прозападна) диктатура или онај демократски поредак који уважава интересе

понижених и обесправљених маса, „корпе бедника“ из елитистичке имагинације привилегованих либералних „космополита“.

Док год је за наше левичаре „добар“ радник само мртав радник – онај чија уста више не могу да проговоре „Шиптар“ и „педер – радничка класа неће гласати за њих

Неко може рећи да ово што предлажем нема везе с левицом или да је „десна“ левица. Можда. Нажалост, алтернатива није нека „права“, левља левица већ „лева“ десница, која је већ на власти у великом делу света. У времену када је спој тродеценијског привилеговања мањинских политика идентитета и „економске кризе“, која је постала нова нормалност, омогућио бујање већинских политика етничких и верских идентитета - једино питање је ко ће их пригрлити. Да ли ће то учинити и једна скрупулозна, солидарна левица или само цинична десница, која пониженима и презренима већ нуди или нешто опипљиво (Мађарска и Турска) или, практично, ништа, сем утешних речи и обећања (САД)?

Ако жели да постане помена вредан фактор у Србији, левица мора постати популистичка, доследно уважавати потребе оних који се поносе што припадају српском народу, па и, не само тактички, подилазити већинском поглед на свет осиромашене, али, нажалост, оклеветане и „нацификоване“ српске већине. Она мора да прекине опсесију пословичним трњем и балванима у српским очима и да престане да робује антинационализму – који, по правилу без основа, покушава да представи као антифашизам. Штавише, она себе тиме дискредитује и бојим се да, у великој мери баш зато, не би била у стању да пружи помена вредан отпор (правом) фашизму, чији повратак не треба искључити. Ако се врати на свет, нисам сигурам шта ће бити његова бабица - разуздани, ослобођени капитализам или национализам?

[Парисјанајака, Ајфелар Зорану Ћирјаковићу: Једини избор левице су социјализам!]

ЛЕВИЦА